

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 09 noiembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2016, declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cătălin Scutelnic și de avocatul Serghei Canțer, în numele inculpatului

*Gînu Corneliu Iurie, născut la
26 decembrie 1989 în s. Bobeica, r-nul Hîncești,
locuitor al mun. Chișinău, bd. Cuza-Vodă ¼ ap. 143,
cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 24.12.2014 – 09.11.2015,
instanța de apel: 08.12.2015 – 09.09.2016,
instanța de recurs: 28.10.2016 – 21.12.2016.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 09 noiembrie 2015, Gînu Corneliu a fost condamnat în baza art. 166¹ alin. (2) lit. c) Cod penal la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activitate în organele afacerilor interne pe un termen de 5 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

De la Gînu C. s-a încasat în beneficiul părții vătămate Musteață D. prejudiciul moral în mărime de 5000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că Gînu C., deținând, în baza ordinului IGP al MAI nr. 2 ef. din 05.03.2013, funcția de inspector patrulare rutieră al companiei Botanica a Batalionului nr. 2 al subdiviziunii mobile a brigăzii de patrulare a Inspectoratului Național de Patrulare al Inspectoratului General al Poliției, și fiind astfel, conform art. 123 alin. (2) Cod penal, persoană publică, investită de stat să presteze în numele acestuia servicii publice sau să îndeplinească activități de interes public, contrar art. 3 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale adoptată la Roma la 04.11.1950, la care Republica Moldova a aderat la 12.09.1997, art. 24 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (1), (2), (3) din Legea Republicii Moldova nr. 320 din 27.12.2012 „Cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului”, pct. 16 lit. a), b) din Codul de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin HG nr. 481 din 10.05.2006 și atribuțiilor funcționale stipulate în fișa postului funcției deținute, care îl obligau să nu supună pe nimeni la torturi, să nu aplice forța fizică, decât pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele non-violente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, să respecte Constituția și legile Republicii Moldova, să nu aplice acte de tortură, tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în orice circumstanță s-ar afla, să nu recurgă la forță, cu excepția cazurilor de necesitate absolută și numai în măsura necesară atingerii unui obiectiv legitim, a comis o infracțiune în următoarele circumstanțe.

Prin urmare, inculpatul, fiind persoană publică, la 23 martie 2014, aproximativ ora 23.00, acționând împreună cu o persoană în privința căreia cauza penală a fost disjunsă, în calitate de inspector patrulare rutieră a INP, l-au staționat pe Musteață D., care conducea automobilul "Toyota Corolla", n.î. C QR 675, pe bd. Cuza-Vodă, mun. Chișinău, pe care, suspectându-l de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, l-au înlăturat de la conducerea acestuia, deplasându-se împreună la parcare forțată a MAI.

La aceeași dată, aproximativ ora 23.30, aflându-se în apropierea Î.S. Direcția Specializată Montare și Exploatare a Mijloacelor Tehnice de Reglementare a Circulației Auto a MAI, situată pe str. Burebista 3/1, mun. Chișinău, inculpatul, încălcându-și obligațiile funcționale, nu a contribuit la menținerea ordinii publice prin aplanarea unui conflict verbal apărut între Musteață D., dar, fără teme și necesitate, intenționat și în mod ilegal, pentru a demonstra supremația față de acesta, i-a aplicat lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, provocându-i leziuni corporale, exprimate prin excoriații la nivelul membrului superior pe dreapta, echimoză la nivelul toracelui posterior, prin ce i-a cauzat dureri fizice, suferințe psihice, violență fizică care nu era necesară, nefiind determinată de comportamentul lui Musteață D., dat fiind faptul că acesta nu opunea rezistență, nu comitea careva acțiuni ilegale, umilindu-i astfel demnitatea.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că a stopat automobilul "Toyota Corolla", care avea un mers neadecvat, prin virări bruște, iar geamul din față al portierei de la șofer era deteriorat. Fiind efectuat testul, s-a constatat că șoferul era în stare de ebrietate avansată, gradul de alcool în aerul

expirat având concentrația de 0,86 sau 0,88. Acesta nu a comunicat cauza deteriorării geamului, nefiind clar ce vorbește, la mână avea o zgârietură neînsemnată. În parcare specială s-au aflat maximum 5 minute, apoi, partea vătămată a urcat în automobilul lor și s-au deplasat la dispensarul narcologic. În cazul în care se stabilește că persoana are leziuni, medicul narcolog este obligat să cheme urgența. Necesitate de a duce partea vătămată la urgență ori la alți medici nu era, acesta se simțea bine și leziuni corporale vizibile nu avea.

Totodată, vinovăția acestuia se confirmă prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Musteață D. a indicat că la 23.03.2014, i-a fost spart geamul din dreapta al mașinii, fiindu-i sustrase raportul de revizie tehnică și polița de asigurare a automobilului. În timp ce a ieșit cu automobilul pe str. Independenței, mun. Chișinău, intenționând să-l parcheze în apropierea casei, a fost stopat de colaboratorii poliției rutiere. Fiind în imposibilitate să prezinte actele la control, acestea fiindu-i furate, a fost însoțit la parcare specială din str. Burebista, mun. Chișinău. Inculpatul s-a deplasat la volanul automobilului său, iar el a mers în mașina de serviciu cu al doilea colaborator. Nu era în stare de ebrietate și s-a certat cu inculpatul, care i-a declarat că-i va fi luată mașina. Ulterior, al doilea colaborator de poliție l-a chemat după poarta parcării speciale, unde nu erau instalate camere video. S-a apropiat și inculpatul de ei și când s-a întors spre acesta, al doilea colaborator de poliție i-a sucit mâinile în sus și inculpatul l-a lovit primul cu piciorul în piciorul său, partea de jos. Ambii au început să-l lovească cu mâinile și picioarele peste tot corpul, iar el a căzut jos, astupându-și fața cu mâinile. I-au fost aplicate mai mult de zece lovituri, simțind dureri fizice puternice. Au încetat să-i mai aplice lovituri, doar când a intervenit paznicul. După aceasta, a fost condus la Dispensarul Narcologic, unde a refuzat să-i fie prelevate probe de sânge. La medic a intrat fiind însoțit de al doilea colaborator de poliție și nu a comunicat medicului că a fost bătut, deoarece îi era frică, fiind avertizat de polițiști să fie atent la vorbe. La ieșire din dispensarul de narcologie, inculpatul i-a spus că va fi intentat dosar penal în privința lui și a fost lăsat să plece acasă. A doua zi, îl durea tot corpul și nu a putut să se ridice din pat, iar peste o zi s-a adresat la Centrul de medicină legală, apoi a depus o plângere împotriva colaboratorilor de poliție.

Martorul Gluhu A., medicul psihiatru-narcolog în cadrul Dispensarului Narcologic, a comunicat că colaboratorii poliției rutiere au adus partea vătămată pentru expertizare, fiind suspectat de consum de alcool. Persoana a refuzat să treacă examinarea, iar când i s-a cerut să indice personal acest fapt în procesul-verbal, a observat că acesta are o plagă pe mâna dreaptă. Nu a dorit să explice proveniența leziunii. I-a fost eliberat procesul-verbal și partea vătămată a ieșit cu colaboratorul de poliție.

Martorul Cașcaval C., concubina părții vătămate, a declarat că acesta a ieșit din casă să parcheze mașina și a revenit aproximativ la ora 02.00-03.00. Îl durea piciorul, mâna, iar pe spate avea niște pete roșii. Hainele lui erau murdare, rupte, pline de sânge și mâna era în sânge. A doua zi i-a comunicat că, mergând spre parcare, a fost oprit de către 2 polițiști pentru că avea geamul spart și s-a certat cu

aceștia. Fiind suspectat că este în stare de ebrietate, automobilul lui a fost dus la parcare specială, iar el a fost condus pentru a trece testul la alcoolemie. La parcare a fost bătut de către colaboratorii de poliție, aceștia l-au lovit cu picioarele în spate. Pe spate partea vătămată avea multe pete roșii, iar la medicul legist s-a adresat peste o zi. Totodată, acesta i-a povestit că a refuzat să treacă expertiza pentru că îl dureau mâna dreaptă lângă cot, iar sângele curgea în jos.

Vinovăția inculpatului se mai confirmă și prin:

ordonanța procurorului din 11.12.2014, cu privire la disjungerea materialelor cauzei penale nr. 2014420532 în privința faptei comise de către Gînu C., într-o procedură separată, cu atribuirea nr. 2014012652;

plângerea lui Musteață D. din 08.04.2014, în care reclamă despre acțiunile ilegale admise de către colaboratorii de poliție, manifestate prin acțiuni de maltratare;

raportul de constatare medico-legală nr. 1271 din 25.03.2014 și foto-tabelul, potrivit căruia, la Musteață D. au fost stabilite vătămări corporale neînsemnate, sub formă de excoriații la nivelul membrului superior și inferior pe dreapta, echimoză la nivelul toracelui posterior, iar conform Protocolului de la Istanbul, "leziunile corporale depistate sunt în corelație cu trauma suportată";

procesul-verbal nr. 8016 din 23.03.2014, al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, potrivit căruia Musteață D. a refuzat examinarea medicală, însă, au fost constatate vătămări corporale vizibile sub formă de plăgi și zgârieturi însângerate ale mâinii drepte, hainele fiind murdare;

raportul de expertiză medico-legală nr. 1120/D din 21.05.2014, potrivit căruia la Musteață D. au fost stabilite vătămări corporale neînsemnate, sub formă de excoriații la nivelul membrului superior și inferior pe dreapta, echimoză la nivelul toracelui posterior;

raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 482 a-201 din 04.07.2014, potrivit căruia, declarațiile părții vătămate Musteață D. pot fi luate la bază, poartă un caracter veridic, el a suportat o traumă psihologică post stresantă, de intensitate ușoară, constatările psihologice consemnate cu referință la Musteață D. sunt în concordanță cu pretinsa tortură;

fișa de post a inspectorului patrulare rutieră Gînu C.;

extrasul din ordinul nr. 2 ef. din 05.03.2013 potrivit căruia, Gînu C. a fost numit în funcție de inspector patrulare rutieră al companiei Botanica a Batalionului nr. 2 al subdiviziunii mobile a brigăzii de patrulare a INP al IGP.

Instanța a statuat că, conform art. 3 al CEDO, nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante, aceste prevederi regăsindu-se și în legislația națională, în art. 24 din Constituție și art. 10 alin. (3) Cod de procedură penală.

Potrivit probelor administrate, intensitatea răului tratament din partea inculpatului s-a manifestat prin dorința acestuia de a-și dovedi supremația sa față de victimă, fără teme și necesitate, aplicându-i lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite regiuni ale corpului, provocându-i leziuni corporale neînsemnate,

exprimate prin excoriații la nivelul membrului superior și inferior pe dreapta, echimoză la nivelul toracelui posterior, cauzându-i astfel dureri fizice și suferințe psihice. Potrivit raportului de constatare medico-legală din 25.03.2014, leziunile corporale depistate la partea vătămată sunt în corelație cu trauma suportată, condiție prevăzută de Protocolul de la Istanbul.

Prin prisma art. 3 al CEDO, răul tratament aplicat de inculpat față de partea vătămată a atins cu certitudine gradul de severitate.

Totodată, CtEDO a considerat tratamentele ca fiind „inumane” pentru că au fost premeditate, au fost aplicate continuu și au cauzat fie vătămări corporale, fie afecțiuni fizice și psihice. Tratamentele sunt „degradante” deoarece prin natura lor creează victimei un sentiment de teamă, angoasă și inferioritate, de natură să o umilească și să o devalorizeze (*cauza Kudla versus Polonia*).

Deci, partea vătămată, având un sentiment de teamă, provocat de inculpat, în timpul trecerii examenului medical la Dispensarul Narcologic, nu a indicat despre faptul manifestării față de el a unui comportament inuman și degradant, fiind asistat în acel moment nemijlocit de al doilea colaborator de poliție, ce se confirmă prin declarațiile părții vătămate și ale martorului Gluhu A.

Astfel, afirmațiile apărării că declarațiile părții vătămate nu sunt veridice și nu au suport probatoriu, sunt nefondate și urmează a fi respinse.

Cu toate că plângerea a fost depusă de partea vătămată la Procuratura sect. Botanica, mun. Chișinău la data de 08.04.2014, iar incidentul a avut loc pe 23.03.2014, adică cu 15 zile mai târziu de la comiterea faptei, prescripția tragerii la răspundere penală a făptuitorului, prin prisma art. 60 Cod penal, nu a fost încălcată.

Mai mult, raportul de expertiză medico-legală nr. 1271 a fost efectuat pe data de 25.03.2014, la două zile după comiterea faptei infracționale.

Argumentele apărării precum că plângerea asupra acțiunilor colaboratorilor de poliție a fost depusă doar atunci când partea vătămată nu a putut să-și rezolve problema legată de ridicarea permisului, sunt neîntemeiate, declarative și fără suport probatoriu.

În același timp, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 1120/D din 21.05.2014, efectuată în cadrul urmăririi penale în baza ordonanței procurorului în Procuratura sect. Centru, E. Gore, la Musteață D. au fost stabilite vătămări corporale neînsemnate, sub formă de excoriații la nivelul membrului superior și inferior pe dreapta, echimoză la nivelul toracelui posterior.

Atât raportul de constatare medico-legală din 25.03.2014, cât și raportul de expertiză medico-legală din 21.05.2014, au fost efectuate de Centrul de Medicină Legală pe lângă Ministerul Sănătății al RM, de experți medico-legali de categoria I de calificare, cu o experiență profesională de 20 de ani, iar apărarea, având obiecții față de raportul de expertiză medico-legală din 21.05.2014, nu a depus nici o cerere de efectuare a expertizei repetate, în virtutea art. 149 alin. (2) Cod de procedură penală.

Totodată, sunt neîntemeiate și argumentele apărării precum că, martorul Gluhu A. a indicat că la momentul examinării părții vătămate, au fost depistate

doar vătămări corporale vizibile sub formă de plăgi și zgârieturi însângerate a mâinii drepte, plagă specifică tăieturii de dimensiuni mici.

Or, potrivit declarațiilor martorului Gluhu A., care activează în cadrul Dispensarului Narcologic Republican, Secția expertiză a stărilor de ebrietate în calitate de medic psihiatru-narcolog, reieșind din atribuțiile sale de serviciu, în ziua comiterii faptei la data de 23.03.2014, a examinat partea vătămată în vederea depistării stării de ebrietate, ea nefiind medic autorizat în sensul efectuării expertizei medico-legale și aprecierii gravității leziunilor corporale.

Totuși, prin declarațiile martorului Gluhu A., se confirmă că la momentul examinării lui Musteață D. la Dispensarul Narcologic, în noaptea de 23.03.2014, pe corpul acestuia au fost depistate vătămări corporale vizibile.

Afirmațiile apărării că din înregistrarea video rezultă că hainele părții vătămate sunt curate și la acesta lipsesc careva leziuni corporale, sunt nefondate, prin aceasta nefiind confirmat faptul că lui Musteață D. nu i-au fost aplicate o mulțime de lovituri cu picioare și i-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate, ceea ce se dovedește prin celelalte probe administrate.

Presupunerile inculpatului că zgârietura pe mâna părții vătămate a apărut din cauza spargerii geamului de la mașină de către acesta, în rezultatul certei iscate între Musteață D. și concubina sa, nu sunt fondate, martorul Cașcaval C. confirmând că nu s-a certat cu partea vătămată, iar geamul a fost spart de către hoții care au sustras actele din automobil.

Mai mult, potrivit declarațiilor concubinei părții vătămate, Cașcaval C., acesta, revenind acasă, avea pe spate multe pete roșii, îl dureau piciorul și mâna.

Alegațiile apărării că raportul de expertiză psihiatrică din 04.07.2014 urmează a fi respins din motiv că trauma psihologică depistată putea fi provocată și de alte circumstanțe, spre exemplu stoparea acestuia de către colaboratorii de poliție, pornirea cauzei penale, faptul rămânerii fără permis, sunt nefondate.

Potrivit raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie din 04.07.2014, Musteață D. a fost examinat de comisia de psihiatri experți judiciari, anume prin prisma acțiunilor de pretinsă tortură, efectuate de colaboratorii de poliție rutieră în noaptea de 23.03.2014. Din concluziile raportului rezultă că expertizatul Musteață D. a suportat traumă psihologică post stresantă de intensitate ușoară, anume în rezultatul acțiunilor de pretinsă tortură, însă nu în rezultatul altor circumstanțe pe care le invocă apărarea.

Nu sunt probate nici argumentele apărării că unicul martor ocular Gheorghiu E. confirmă că nu a avut loc un conflict între colaboratorii de poliție și partea vătămată.

Declarațiile acestui martor, care are o vârstă înaintată și care a indicat cu incertitudine că nu a fost nici un conflict între colaboratorii de poliție și partea vătămată pe teritoriul parcării, nu infirmă incontestabil cauzarea de dureri fizice și suferințe psihice părții vătămate de către colaboratorii de poliție. Faptul că în prezența martorului nu a fost niciun conflict și nu s-a auzit gălăgie, nu atestă că nu a fost comisă infracțiunea prevăzută de art. 166¹ alin. (2) lit. c) Cod penal.

Instanța, apreciind probele în ansamblu, acestea coroborând între ele, a conchis cu certitudine că infracțiunea prevăzută la art. 166¹ alin. (2) lit. c) Cod penal a fost comisă anume de inculpat.

Astfel, potrivit declarațiilor tuturor participanților la proces, la 23.03.2014 Musteață D. a fost oprit de colaboratorii poliției rutiere Gînu C. și persoana în privința căreia procedura este disjunsă, care suspectând că conducătorul auto e în stare de ebrietate au insistat la trecerea de către acesta a examenului medical la Dispensarul Narcologic. Deci, în perioada 23.03.2014, aproximativ ora 23.00 și până la ieșirea acestuia din Dispensarul Narcologic, Musteață D. s-a aflat sub custodia organelor de poliție.

Faptul că anume în această perioadă, când se afla sub controlul colaboratorilor de poliție, i-au fost aplicate lovituri părții vătămate, fiindu-i provocate urmările stabilite prin raportul de constatare medico-legală din 25.03.2014 și raportul de expertiză medico-legală din 21.05.2014, se mai dovedește prin declarațiile martorului Gluhu A., medicul care la examinarea acestuia la Dispensarul Narcologic, a depistat vizual vătămări corporale sub formă de plăgi și zgârieturi însângerate a mâinii drepte, plagă specifică tăieturii de dimensiuni mici.

Or, odată ce partea vătămată era în custodia organelor afacerilor interne în noaptea din 23.03.2014, fapt confirmat prin probele administrate, colaboratorii poliției rutiere urmau să mențină ordinea publică și să aplaneze orice conflict apărut.

Jurisprudența CtEDO statuează cert că atunci când unei persoane îi sunt cauzate leziuni corporale, în timp ce se afla în detenție sau sub un alt control al poliției, orice astfel de leziune va crea o puternică prezumție că acea persoană a fost supusă maltratării, după cum și a fost stabilit în cauza CtEDO, Bursuc versus România.

Deci, părții vătămate i-au fost cauzate leziunile corporale în perioada când s-a aflat în custodia organelor de poliție, prin comportamentul de rău tratament manifestat de colaboratorul poliției rutiere, inculpatul Gînu C.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 166¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, ca cauzarea intenționată a unei dureri sau a suferinței fizice și psihice, care reprezintă tratament inuman și degradant, de către o persoană publică, acțiuni săvârșite de două sau mai multe persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul a comis o infracțiune gravă, dar nu are antecedente penale, întreține un copil minor, că nu s-au stabilit circumstanțe agravante, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă cu numirea unei pedepse nonprivative de libertate.

La fel, instanța a conchis că acțiunea civilă, depusă de partea vătămată, urmează a fi admisă parțial, cu încasare de la inculpat a prejudiciului moral în mărime de 5000 lei. Or, suma de 100.000 lei solicitată, este exagerată și neproportională faptei comise, și urmărilor prejudiciabile.

3. Procurorul în Procuratura sect. Centru, mun. Chișinău, Eugeniu Gore, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care

inculpatul să fie condamnat la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 10 ani.

Apelantul a indicat că instanța de fond corect a încadrat acțiunile inculpatului, însă la stabilirea pedepsei neîntemeiat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, pedeapsa aplicată nefiind proporțională faptelor săvârșite, fiind prea blândă, sentința fiind pasibilă anulării.

Astfel, CtEDO condamnă cu desăvârșire neasigurarea efectului preventiv al normelor legii, iar o pedeapsă corespunzătoare gravității faptei vine să restabilească în drepturi victima actelor de tortură și relexor tratamente.

Instanța de fond a neglijat faptul că inculpatul nu a demonstrat nici o urmă de remușcare și a negat în permanentă aplicarea torturii, și cauzarea vătămărilor corporale părții vătămăte.

Totodată, instanța nu a motivat aplicarea pedepsei cu suspendarea condiționată a executării ei, lipsind temeiori de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal.

Aplicarea art. 90 Cod penal în privința inculpatului nu este întemeiată și oportună pentru reeducarea și corectarea acestuia, în scopul prevenirii comiterii altor infracțiuni, precum și pentru restabilirea echității sociale, nefiind corespunzătoare gradului prejudiciabil al faptei comise și circumstanțelor cauzei, nu poate fi considerată adecvată și nu va contribui la atingerea scopurilor pedepsei penale.

În același timp, instanța incorect a aplicat prevederile art. 76 Cod penal, indicând în calitate de circumstanță atenuantă – comiterea pentru prima dată a unei infracțiuni grave, or prevederile acestui articol stipulează clar că la stabilirea pedepsei se consideră circumstanță atenuantă, săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave.

3.1. A declarat apel și avocatul Artur Țapeș, în numele părții vătămăte Musteață D., solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă integral acțiunea civilă.

Apelantul a invocat că existența probelor pertinente au dovedit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, deși acesta nu a recunoscut vina, încercând prin orice modalitate de a se eschiva de la răspunderea penală, dând declarații false că partea vătămăte, personal și-ar fi cauzat vătămările corporale, spărgând geamul propriului automobil.

Inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă prea blândă, ținând cont că acesta a comis o infracțiune gravă, în timpul exercitării obligațiilor de serviciu.

Părții vătămăte i-a fost cauzată o traumă psihologică care l-a afectat considerabil, în urma acțiunilor ilegale ale inculpatului, acesta pierzându-și pentru totdeauna încrederea în colaboratorii MAI, iar suma solicitată în acțiunea civilă este una echitabilă.

3.2. Avocatul Serghei Canțer, la fel, a declarat apel, în numele inculpatului, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care ultimul să fie achitat.

Apelantul a indicat că nu a fost dovedită comiterea infracțiunii de tortură de către inculpat, acest fapt reieșind doar din declarațiile părții vătămate, care nu corespund realității și nu au suport probatoriu.

Partea vătămată a înaintat o plângere la procuratură la 08.04.2015, referitor la incidentul din 23.03.2015, nefiind cunoscut faptul adresării către organele de drept peste 15 zile de la producerea infracțiunii.

Astfel, plângerea împotriva acțiunilor colaboratorilor de poliție a fost depusă doar atunci când partea vătămată nu și-a mai putut rezolva problema legată de ridicarea permisului, fiind depusă cu scopul de a se apăra pe faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate, și nu poate sta la baza adoptării unei sentințe de condamnare.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1120/D din 21.05.2014, la Musteață D. au fost stabilite vătămări corporale neînsemnate sub formă de excoriații la nivelul membrului superior și inferior pe dreapta, echimoză la nivelul toracelui posterior, leziuni care nu puteau fi provocate de mai multe lovituri, or, partea vătămată a confirmat că i-au fost aplicate mai multe lovituri cu mâinile și picioarele, în timp ce el se afla la pământ.

Martorul Gluhu A. a indicat că, la momentul examinării persoanei, la acesta au fost depistate doar vătămări corporale vizibile sub formă de plăgi și zgârieturi însângerate a mâinii drepte, plagă specifică tăieturii de dimensiuni mici, iar declarațiile părții vătămate că îi curgea sânge de la cot nu corespund realității.

Totodată, potrivit înregistrării efectuate de inculpat, hainele părții vătămate sunt curate și la acesta lipsesc careva leziuni corporale.

Raportul de expertiză psihiatrică din 04.07.2014, potrivit căruia partea vătămată a suportat o traumă psihologică post stresantă de intensitate ușoară, urmează a fi respins, nefiind stabilit că trauma psihologică a fost provocată de inculpat, fiind posibil ca aceasta să apară și în alte circumstanțe, spre exemplu stoparea acestuia de către colaboratorii de poliție, pornirea cauzei penale sau rămânerea fără permis de conducere.

Faptul că partea vătămată induce instanța în eroare se confirmă și de unicul martor ocular, Gheorghiu E., care declară cert că nu a avut loc nici un conflict între colaboratorii de poliție și partea vătămată.

Astfel, în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 166¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, nefiind stabilit că inculpatul a comis infracțiunea de tortură.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2016, apelurile procurorului și al avocatului Serghei Canțer au fost respinse ca nefondate.

Apelul avocatului Artur Țapeș a fost admis, casată sentința în latura civilă și pronunțată o nouă hotărâre.

De la Gînu C. s-a încasat în beneficiul lui Musteață D. prejudiciul moral în mărime de 10.000 lei și cheltuielile judiciare în mărime de 1500 lei.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a constatat că vinovăția inculpatului a fost dovedită prin probe administrate, verificate în ședința de judecată.

Astfel, potrivit declarațiilor părții vătămate Musteață D., al doilea colaborator de poliție l-a chemat după poarta parcării speciale, unde nu erau instalate camere video. S-a apropiat inculpatul de ei și când s-a întors spre acesta, al doilea colaborator de poliție i-a sucit mâinile în sus, iar inculpatul l-a lovit primul cu piciorul în piciorul său, partea de jos. Inculpatul i-a aplicat mai multe lovituri cu picioarele, primele două fiind dureroase. După ce a căzut jos, a fost lovit și de al doilea polițist. Au încetat să-i mai aplice lovituri, în momentul în care a intervenit paznicul. După aceasta, a fost condus la Dispensarul Narcologic, unde a refuzat să-i fie prelevate probe de sânge. La ieșire din dispensarul de narcologie, inculpatul i-a spus că va fi intentat dosar penal în privința lui și a fost lăsat să plece acasă. A doua zi, îl durea tot corpul și nu a putut să se ridice din pat, fiind îngrijit în condiții casnice, nu a chemat ambulanța. Peste o zi s-a adresat la Centrul de medicină legală, apoi a depus o plângere împotriva colaboratorilor de poliție.

Conform declarațiilor martorului Gluhu A., partea vătămată a refuzat să treacă expertizarea, iar în momentul când acesta făcea mențiune în procesul-verbal, a observat că are o plagă la mâna dreaptă, însă a refuzat să explice proveniența ei.

Potrivit declarațiilor martorului Cașcaval C., concubina părții vătămate, acesta a ieșit din casă să parcheze mașina și a revenit aproximativ la ora 02.00-03.00. Îl durea piciorul, mâna, iar pe spate avea niște pete roșii. Hainele lui erau murdare, rupte, pline de sânge și mâna era în sânge. A doua zi i-a comunicat că mergând spre parcare, a fost oprit de către colaboratorii poliției pentru că avea geamul spart și s-a certat cu aceștia. Fiind suspectat că este în stare de ebrietate, automobilul lui a fost dus la parcare specială, iar el a fost condus pentru a trece testul la alcoolemie. La parcare a fost bătut de către colaboratorii de poliție, aceștia l-au lovit cu picioarele în spate. Pe spate partea vătămată avea multe pete roșii, iar la medicul legist s-a adresat peste o zi. Totodată, acesta i-a povestit că a refuzat să treacă expertiza pentru că îl durea mâna dreaptă lângă cot, iar sângele curgea în jos.

Vina inculpatului a fost dovedită și prin probele scrise, anexate la materialele cauzei:

ordonanța procurorului din 11.12.2014, cu privire la disjungerea materialelor cauzei penale nr. 2014420532 în privința faptei comise de către Gînu C., într-o procedură separată cu atribuirea nr. 2014012652;

plângerea lui Musteață D. din 08.04.2014, în care reclamă despre acțiunile ilegale admise de către colaboratorii de poliție, manifestate prin acțiuni de maltratare;

raportul de constatare medico-legală nr. 1271 din 25.03.2014 și foto-tabelul, potrivit căruia, la Musteață D. au fost stabilite vătămări corporale neînsemnate, sub formă de excoriații la nivelul membrului superior și inferior pe dreapta, echimoză la nivelul toracelui posterior, iar conform Protocolului de la Istanbul, "leziunile corporale depistate sunt în corelație cu trauma suportată";

procesul-verbal nr. 8016 din 23.03.2014 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, potrivit căruia Musteață D. a refuzat examinarea medicală, însă au fost constatate vătămări corporale vizibile sub formă de plăgi și zgârieturi însângerate ale mâinii drepte, hainele fiindu-i murdare;

raportul de expertiză medico-legală nr. 1120/D din 21.05.2014, potrivit căruia la Musteață D. au fost stabilite vătămări corporale neînsemnate, sub formă de excoriații la nivelul membrului superior și inferior pe dreapta, echimoză la nivelul toracelui posterior;

raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 482 a-201 din 04.07.2014, potrivit căruia, declarațiile părții vătămate Musteață D. pot fi luate la bază, poartă un caracter veridic, a suportat o traumă psihologică post stresantă, de intensitate ușoară, constatările psihologice consemnate cu referință la Musteață D. sunt în concordanță cu pretinsa tortură;

fișa de post a inspectorului patrulare rutieră Gînu C., conform căreia inculpatul era responsabil de asigurarea inviolabilității vieții private și intime a persoanei, în timpul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu;

extrasul din ordinul nr. 2 ef. din 05.03.2013 potrivit căruia, Gînu C. a fost numit în funcție de inspector patrulare rutieră al companiei Botanica a Batalionului nr. 2 al subdiviziunii mobile a brigăzii de patrulare a INP al IGP.

Probele administrate confirmă că anume inculpatul a documentat cazul lui Musteață D., căruia, în urma expertizării de către angajatul Dispensarului Narcologic, Gluhu A., i-a fost depistată o plagă pe mâna dreaptă, care în acel moment sângera.

Ulterior, prin raportul de expertiză medico-legală nr. 1120/D din 21.05.2014, s-au constatat la Musteață D. vătămări corporale neînsemnate, sub formă de excoriații la nivelul membrului superior și inferior pe dreapta, echimoză la nivelul toracelui posterior.

Totodată, vinovăția inculpatului a fost dovedită și prin declarațiile consecvente ale părții vătămate și prin raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 482 a-201 din 04.07.2014.

Astfel, argumentele apărării că inculpatul nu i-a aplicat lovituri părții vătămate și că acesta a inventat o versiune de intimidare a lui mult mai târziu, decât ziua în care a avut loc documentarea părții vătămate, că expertul Gluhu A. ar fi depistat doar plăgi vizibile pe brațul drept ce nu confirmă declarațiile acestuia că ar fi fost bătut cu pumnii și picioarele, sunt o încercare de a induce instanța în eroare și a se eschiva de la răspundere penală.

Afirmațiile acuzării privind înăsprirea pedepsei pe motiv că inculpatul nu a demonstrat nici o urmă de remușcare, nu s-a căit, fiind aplicate prevederile art. 90 Cod penal în lipsa circumstanțelor atenuante, nu sunt fondate, or, inculpatul nu are antecedente penale, este căsătorit și are un copil minor la întreținere, din momentul comiterii faptei și până la momentul actual nu a comis alte infracțiuni, circumstanțele date fiind suficiente pentru aplicarea art. 90 Cod penal.

Totodată, solicitarea părții vătămate privind majorarea cuantumului prejudiciului moral încasat și perceperea cheltuielilor de judecată este fondată. Reieșind din gradul pericolului social al infracțiunii comise, de suferințele fizice și morale suportate de partea vătămată în urma acțiunilor inculpatului, ar fi rațională și echitabilă încasarea prejudiciului moral în mărime de 10.000 lei și a cheltuielilor de judecată în sumă de 1500 lei.

5. Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cătălin Scutelnic, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei adoptate în partea ce ține de pedeapsa aplicată inculpatului și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a indicat că instanța de apel eronat a constatat oportunitatea aplicării art. 90 Cod penal, fiind neglijate prevederile art. 61, 75 Cod penal, gravitatea infracțiunii săvârșite și rezonanța social sporită a acesteia.

Astfel, concluzia instanței de apel este neîntemeiată și pripită, fiind omis faptul că nu fost constatate circumstanțe atenuante, că *inculpatul nu a recunoscut vina* și nu a contribuit la cercetarea și descoperirea infracțiunii, prin comportamentul său inducând instanța în eroare și distorsionând circumstanțele reale ale faptei săvârșite. Acesta nu a întreprins nici o măsură sau acțiune în vederea prevenirii urmărilor prejudiciabile ale infracțiunii și reparării daunelor cauzate și nu și-a cerut scuze pentru fapta săvârșită.

Mai mult, aplicând acte de tortură în timpul aflării în exercițiul funcției sale, inculpatul, nu numai că a prejudiciat imaginea instituției în care activează, dar și a adus atingere procesului de înfăptuire a justiției.

Totodată, la numirea pedepsei, instanța de apel a invocat, la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, aceleași circumstanțe în coraport cu care a diminuat pedeapsa numită inculpatului, fiind admisă dubla valență la aplicarea aceleiași situații de drept.

În drept, recursul este fondat pe temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Serghei Canțer, solicitând casarea hotărârilor menționate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat, din motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii în acțiunile sale.

Recurentul a invocat că vinovăția inculpatului de comitere a infracțiunii incriminate nu a fost demonstrată.

Probele administrate *nu au dovedit cert comiterea de către inculpat a infracțiunii de tortură*, acest fapt fiind declarat doar de către partea vătămată, depozițiile căruia nu corespund realității și nu au suport probatoriu.

Or, partea vătămată a înaintat o plângere la procuratură pe 08.04.2015, referitor la incidentul din 23.03.2015, nefiind cunoscut faptul adresării în organele de drept peste 15 zile de la producerea infracțiunii.

Plângerea împotriva acțiunilor colaboratorilor de poliție a fost depusă doar atunci când partea vătămată nu și-a putut rezolva problema legată de ridicarea permisului, fiind depusă cu scopul de a se apăra pe faptul conducerii mijlocului de

transport în stare de ebrietate și nu poate sta la baza adoptării unei sentințe de condamnare.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1120/D din 21.05.2014, la Musteață D. au fost stabilite vătămări corporale neînsemnate sub formă de excoriații la nivelul membrului superior și inferior pe dreapta, echimoză la nivelul toracelui posterior, leziuni care nu puteau fi provocate de mai multe lovituri, or, partea vătămată a confirmat că i-au fost aplicate mai multe lovituri cu mâinile și picioarele, în timp ce el se afla la pământ.

Martorul Gluhu A. a indicat că, la momentul examinării persoanei, la acesta au fost depistate doar vătămări corporale vizibile sub formă de plăgi și zgârieturi însângerate a mâinii drepte, plagă specifică tăieturii de dimensiuni mici, iar declarațiile părții vătămate că îi curgea sânge de la cot nu corespund realității.

Totodată, potrivit înregistrării efectuate de inculpat, hainele părții vătămate sunt curate și la acesta lipsesc careva leziuni corporale.

Raportul de expertiză psihiatrică, potrivit căruia partea vătămată a suportat o traumă psihologică post stresantă de intensitate ușoară, urmează a fi respins, nefiind stabilit că trauma psihologică a fost provocată de inculpat, fiind posibil ca aceasta să apară și în alte circumstanțe, spre exemplu stoparea acestuia de către colaboratorii de poliție, pornirea cauzei penale sau rămânerea fără permis de conducere.

Faptul că partea vătămată induce instanța în eroare se confirmă și de unicul martor ocular, Gheorghiu E., care declară cert că nu a avut loc nici un conflict între colaboratorii de poliție și partea vătămată.

Potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului.

Mai mult, nu a fost probat nici faptul provocării de către inculpat părții vătămate a suferințelor fizice și psihice.

Astfel, inculpatul urmează a fi achitat, în acțiunile acestuia *lipsind elementele constitutive ale infracțiunii* prevăzute de art. 166¹ alin. (2) lit. c) Cod penal.

În drept, recursul este fondat pe temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatului este fondat și pe temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apelul apărării nu s-ar fi pronunțat instanța, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 10) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. și 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Musteață D.; a martorilor Gluhu A. și Cașcaval C.; ordonanța procurorului din 11.12.2014 cu privire la disjungerea materialelor cauzei penale nr. 2014420532 în privința faptei comise de către Gînu C. într-o procedură separată cu atribuirea nr. 2014012652; plângerea lui Musteață D. din 08.04.2014 în care reclamă despre acțiunile ilegale admise de către colaboratorii de poliție,

manifestate prin acțiuni de maltratare; raportul de constatare medico-legală nr. 1271 din 25.03.2014 și foto-tabelul, potrivit căruia, la Musteață D. au fost stabilite vătămări corporale neînsemnate, sub formă de excoriații la nivelul membrului superior și inferior pe dreapta, echimoză la nivelul toracelui posterior, iar conform Protocolului de la Istanbul, ”leziunile corporale depistate sunt în corelație cu trauma suportată”; procesul-verbal nr. 8016 din 23.03.2014 al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, potrivit căruia Musteață D. a refuzat examinarea medicală, însă, au fost constatate vătămări corporale vizibile sub formă de plăgi și zgârieturi însângerate ale mâinii drepte, hainele fiindu-i murdare; raportul de expertiză medico-legală nr. 1120/D din 21.05.2014, potrivit căruia la Musteață D. au fost stabilite vătămări corporale neînsemnate sub formă de excoriații la nivelul membrului superior și inferior pe dreapta, echimoză la nivelul toracelui posterior; raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 482 a-201 din 04.07.2014, potrivit căruia, declarațiile părții vătămate Musteață D. pot fi luate la bază, poartă un caracter veridic, a suportat o traumă psihologică post stresantă, de intensitate ușoară, constatările psihologice consemnate cu referință la Musteață D. sunt în concordanță cu pretinsa tortură; fișa de post a inspectorului patrulare rutieră Gînu C.; extrasul din ordinul nr. 2 ef. din 05.03.2013 potrivit căruia, Gînu C. a fost numit în funcție de inspector patrulare rutieră al companiei Botanica a Batalionului nr. 2 al subdiviziunii mobile a brigăzii de patrulare a INP al IGP, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel, probele administrate pe caz demonstrând prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 166¹ alin. (2) lit. c) Cod penal (*pct. 2., 4. din decizie*).

La stabilirea pedepsei instanța de apel just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 61, 75, 90 Cod penal, conform cărora pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să

execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2. și 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. - 5.I.* din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și apel, privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea și apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, și invocarea doar acestei chestiuni în recursurile ordinare este lipsită de orice suport legal (*pct. 5., 5.I. din decizie*).

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. - 5.I. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că s-au aplicat inculpatului pedepse

individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cătălin Scutelnic și de avocatul Serghei Canțer, împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 09 noiembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 septembrie 2016, în privința inculpatului Gînu Corneliu Iurie, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 ianuarie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco